Kapka po kapce okem hází a kloužou se po prořídlém plátně celty po tátovi. Vlhkem bíle nohy mají pod hlavou ještě vlhčí kanady. Měsíc co se večer vychloubal, že bude svítit celou noc, někam utekl, a tak jsem na to sám. Počítám, že můžou bejt tak čtyři ráno. Ještě před chvíli jsem chtěl spát, ale hrom mě překecal, že to vlastně ani nemá cenu. Ve spacáku je stějně mokro, tak je to jedno jestli zabalenej do mokrý celty nebo do spacáku stejnýho stavu. Kdybych kouřil, klel bych nad rozmočenejma cigaretama, a tak jen vzpománím na to, co ve žracáku vzdáleně připomíná chleba. V tuhle chvíli spíš kaši s kmínem. Samotnej špek je ve studených mokrých rukou jak kus loje a bez cibule a chleba mi neopečenej po ránu nějak nejede. Při tom zamračeným podnebí si slunce dává na čas..

Já jsem šťastnej. Je sobota ráno, voní to kolem borovicí a já sám krásně čpím vůní večerního ohně. Před sebou mám nemálo záhybů šeptající řeky a možná narazím na hospodu, kde mi prodaj chleba a já si ho vychutnám jako tuhle vlhkou vzpomínku na voňavý ráno v probouzejícím se lese, promočenej kdesi u západní hranice.